

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PR. CONSTANTIN NECULA

VINDECĂRILE LUI HRISTOS ȘI VINDECAREA NOASTRĂ

Apare cu binecuvântarea
ÎPS Dr. LAURENȚIU STREZA
Arhiepiscopul Sibiului și
Mitropolitul Ardealului

Editura *Agnos* – Sibiu
tel. 0745 / 679038; 0766 / 530777
www.agnos.ro
e-mail: editura_agnos@yahoo.com
ISBN 978-973-1941-64-6

Editura *Agnos*
Sibiu, 2017

Consilier editorial:

Conf. Univ. Dr. Lucian Grozea

Redactor:

Raluca Toderel

Lector:

Maria Curtean

Copertă:

Andrei Rosetti

Conferința *Vindecările lui Hristos și vindecarea noastră* a fost susținută de Pr. Conf. Univ. Dr. Constantin Necula (Facultatea de Teologie Ortodoxă *Andrei Șaguna*, Sibiu), cu binecuvântarea ÎPS Ioachim Băcăuanul, în data de 12 decembrie 2015, la Teatrul de Vară *Radu Beligan* din Bacău, în cadrul Conferințelor Sf. Spiridon, organizate de Fundația *Sf. Spiridon*, în parteneriat cu *Farmaciile Sf. Spiridon*.

Conferința a fost darul Fundației și Farmaciilor *Sf. Spiridon* pentru cei 2.000 de bacăuani care au participat la eveniment, cu ocazia zilei de 12 decembrie, ziua de prăznuire a Sfântului Spiridon Taumaturgul.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NECULA, CONSTANTIN

Vindecările lui Hristos și vindecarea noastră /

pr. Constantin Necula; apare cu binecuvântarea ÎPS dr. Laurențiu Streza Mitropolitul Ardealului. - Sibiu : Agnos, 2017

ISBN 978-973-1941-64-6

Vindecările lui Hristos și vindecarea noastră

Dumitru Rusu: De multe ori, trăim momente de neuitat, momente de care nu vrem să ne despărțim niciodată, care ne rămân vii în amintire, ca și cum acestea ne însoțesc ca un bun prieten, oriunde am fi și oriunde ne-am duce. De foarte multe ori ne lăsăm furați de aceste sentimente, care ne cuprind prin simplitatea lor.

Nu mulți au darul de a putea strânge în jurul lor oameni, dar cei care au într-adevăr această vocație, acest har de la Dumnezeu, trebuie ascultați și, de ce nu?, chiar urmați. Nu mulți știu că preoții pot face asemenea lucruri. Acești oameni simpli își dedică harul dumnezeiesc nu către unul, ci către toți oamenii care vor să-i asculte, fie ei tineri sau mai puțin tineri. Ei reușesc să capteze atenția, inimile, chiar sufletele oamenilor.

Pr. Constantin Necula

Reușesc să provoace zâmbete, chicote și adevărate hohote de râs, ba chiar reușesc să ne facă să le oferim ore din viața noastră, pentru a ne oferi acel moment de neuitat care să ne călăuzească în judecățile noastre. Unul dintre acești preoți este și părintele Constantin Necula, care a ajuns să fie viral pe internet datorită conferințelor sale pline de umor. Astăzi, a fost invitat aici, în mijlocul nostru, pentru a ne mărturisi din nou că se poate.

Da! În viața de zi cu zi, mii de oameni Îl mărturisesc pe Hristos în spațiul public, doar prin simpla lor prezență. Avem mare nevoie de acești oameni, fiindcă trăim timpuri în care Biserica e atacată din ce în ce mai mult. Preoții sunt puși la zid, din orice motiv, iar noi, credincioșii, suntem luați în batjocură, pentru că stăm cel puțin 15 ore la rând să ne închinăm la sfintele moaște. Trebuie să profităm în momentul în care se mai ridică câte un mărturisitor, care reușește să strângă în jurul lui sute de tineri, care să-l asculte neclintiți, timp de câteva ore. Nu viața trăită prin intermediul televizorului este cea palpabilă, pentru că, acolo, nimeni, dar absolut nimeni nu va spune despre tinerii care se adună pentru a asculta un preot. Dar atâta timp cât astfel de preoți se vor ridica, mai există speranță pentru absolut orice.

Vindecările lui Hristos

Constantin Valer Necula a absolvit Facultatea de Teologie Andrei Șaguna din Sibiu și este doctor în teologie, specializarea Catehetică-Omiletică și Pedagogie creștină. Este autor de volume de predici, de studii și articole de omiletică și catehetică, dar și de cărți pentru copii și tineret. A tradus mai multe cărți și a scris articole în publicații din țară, dar și din străinătate. A semnat zeci de studii în limba română și în limbi străine, cum ar fi franceză, italiană, germană, și numeroase recenzii. A susținut peste 150 de conferințe în țară și în străinătate și a participat la o serie de emisiuni atât la posturi naționale, cât și internaționale.

Fără doar și poate, părintele profesor dr. Constantin Necula este unul dintre cei mai populari și îndrăgiți preoți misionari de după comunism, făcându-se plăcut mai ales în rândul tinerilor și adolescenților de peste tot, din țară, și devenind, astfel, un strălucit duhovnic al generației tinere.

Pr. Costică Busuioc (Protopop Bacău): Aș îndrăzni să spun că Sf. Spiridon al călătorului sau Călătorul cel sfânt l-a adus aici pe părintele cel drag, de altfel, foarte vocal în Biserica Ortodoxă și mult prețuit în toată lumea creștină și nu numai.

Bine ați venit la noi, Părinte Constantin! Vă mulțumim pentru dragostea ce o pur-

rați Moldovei, bacăuanilor, în mod special.
Res Sunteți un dar mare al clipelor foarte rare.

Pr. Constantin Necula: Am crezut că trebuie să fiu mort, ca să fiu lăudat așa. Mulțumesc foarte mult doamnei Daniela Popa și Fundației *Sfântul Spiridon*, colegilor, pentru că ne-am pus sub căciula Sf. Spiridon, pe care mi-am uitat-o în palton. Am fost neserios de data aceasta, am ieșit fără căciulă. Doar pe stradă îmi mai pun căciulă, în speranța că mă ocrotește Sf. Spiridon. Le mulțumesc mult atât doamnei Daniela, cât și părintelui Lucian Butnaru, de la biserica militară a Bacăului ostășesc. Le mulțumesc și celorlalți care au făcut posibil ca în seara aceasta să fim împreună. Știu că pe una dintre fete o cheamă Bianca, pe care o îmbrățișez și-i mulțumesc foarte mult. Și vă mulțumesc dumneavoastră, pentru că nu m-ați lăsat singur pe scenă.

Prefer să stau în picioare, pentru că acolo este un *far* care îmi bate în ochi și, dacă nu văd oamenii, nu știu cu cine vorbesc și dacă pot să vorbesc. Vă îmbrățișez și vă mulțumesc tuturor, de la cel mai mic la cel mai mare – dar vreau să vă socotiți toți foarte mari –, pentru bucuria pe care mi-o faceți și pentru faptul că dovediti

că strada în Ortodoxie stă de obicei sub siguranță și acoperită; că putem să strângem o piață de oameni ca să ne bucurăm o viață de oameni și să dovedim că Biserica Ortodoxă nu este o Biserică picată din lună, ci dăruită de Hristos lumii.

Sfântul pe care-l propovăduim astăzi și a cărui viață am avut onoarea de a o traduce, după o lucrare mai veche a Sfântului Simeon Metafrastul, să știți că mi-a suflat în ureche și ce am de zis în seara asta. M-am tot gândit și l-am rugat pe părintele Lucian să-mi tragă la xerox niște foi din Noul Testament, să am și eu un discurs *argument*, că zice lumea că vorbesc fără argumente, de obicei. Uite, o să caut să aduc notele de subsol cât mai aproape de dumneavoastră, ca să ne putem bucura.

Despre acest Sfânt Spiridon, autorul, Sfântul Simeon Metafrastul, spune așa: „Cipru a fost patria sa. Nici vorbăreț – ca mine –, nici orgolios – ca mine –, n-a iubit nicicum nebunia, nici zbaterea lumii. Smerit fiind, din contră, mereu s-a aflat prieten isihiei, căutând mereu cele simple ale vieții. De asemenea, urmând în toate, cum am și zis deja, vieții Patriarhului Iacob, a devenit păstor de oi. Nu s-a lăsat a fi un cioban dintre aceia bătărași și neciopliți, ci s-a arătat a fi contra aceloră,

un păstor plin de alese virtuți”. E cea mai scurtă descriere a începutului vieții Sfântului Spiridon, cel sub a cărui ocrotire aş vrea să ne punem în seara aceasta. Și aş vrea să ne punem în seara aceasta sub ocrotirea lui, pentru că sub ocrotirea asociațiilor, fundațiilor, structurilor noastre omenești nu iese întotdeauna bine. Dar sub ocrotirea sfinților, sub ocrotirea lui Dumnezeu, toată râvna omenească, toată zdroaba noastră dispăre. Suntem niște oameni oboșiți; uitați ce cuminți stați acum în scaun, ca să vă odihniți după o săptămână de muncă – și atunci Dumnezeu ne dăruiește o întâlnire în numele sfințeniei, ca cei care sunt și mai neobosiți și cărora le place un pic nebunia lor să poată să ne odihnească.

De aceea vă mulțumesc foarte mult pentru seara aceasta! O facem sub acoperișul teatrului de vară, care vă onorează. Am spus-o de fiecare dată unde mă întâlnesc și mă întreabă lumea că la Bacău, după biserica militară, unde mă simt ca acasă – pentru că este casa mea acolo, pentru că acolo este fratele meu care slujește și frații mei care mă apără –, întotdeauna sala aceasta mi-aduce aminte de un dar. În urmă cu trei ani, când tata s-a stins și eram cu nodul în gât – dar

continuu să merg să vorbesc, pentru că tata m-a învățat că tot ceea ce promit trebuie îndeplinit –, părintele Lucian și un grup de prieteni m-au adus să ascult spectacolul de colinde al lui Ștefan Hrușcă. Am stat eu strașnic ca un popă adevărat, până când a început să cânte *Enigmatici și cuminți* și atunci s-a răzvrătit din mine fiul care sunt. Așa aş vrea să fie acum și seara aceasta. Să vă colind, așa, cu vorbe frumoase, deși m-a dat gata quartetul. O să intrați în istorie cu copiii aceștia minunați, care au mângâiat corzile precum David psaltirea altădată. Cine-și mai aduce aminte că se cânta la psaltirion? În ultima vreme ne-au spus că Biserica Ortodoxă e retrogradă, pentru că nu cântă la instrumente. Biserica nu, dar ortodocșii, da! Uneori cântă prea mult, aş zice, și la alte instrumente decât cele oficiale. Dar de data aceasta e clar că darul acesta al cântării împreună într-un teatru de vară, în miezul iernii, ne prinde bine la toți.

Tema pe care am ales-o sigur că este legată de farmacie și de dorința noastră de a ne însănătoși. Vindecările Mântuitorului Hristos încep înainte de venirea Mântuitorului Hristos. Vreau să vă spun că una dintre cele mai grave boli care ne-au cuprins odată cu facerea lumii a fost demisia

de la fața lui Dumnezeu. Domnul ajunge în Rai într-o zi de seară, în răcoarea grădinii Raiului, și Își caută copiii, pe Adam și pe Eva, dar nu-i strigă pe amândoi, ci îl strigă doar pe Adam: *Adame, Adame, pe unde mai ești?* Și Adam, din umbră de vegetație – că a constatat că e gol –, spune: *Doamne, sunt aici, dar nu mă pot arăta, că mi se vede goliciunea.* Acum, cu cât îți arăți mai mult goliciunea, cu atât ești mai de aplaudat. Ei bine, Domnul știa deja că Adam gustase dintr-un anumit fruct, pe care încă îl mai caută cercetătorii britanici, deși noi știm că, dincolo de orice formă a fructului, efectul său este cel care l-a detronat, nu fructul mâncat. Când îl întreabă Domnul cine l-a pus, zice: *Nu eu! Eva!* Eva: *Nu eu! Scaramușu!* Și așa a început prima boală din istoria lumii: boala ascunderii în spatele păcatului. E o boală grea!

Mântuitorul încearcă să vindece această boală, cu mult înainte de venirea Lui. Pentru că, Sf. Ioan Gură de Aur ne spune – Sf. Grigore de Nazianz întărește spusa Sf. Ioan Gură de Aur – că, pentru a vindeca firea umană de această cădere, Dumnezeu a continuat să creeze frumusețea munților, a apelor. A dăruit omului tot ceea ce înseamnă frumusețea

lumii, dar frumusețea aceasta nu l-a vindecat de cădere. Logodna dintâi din Rai – pentru că păcatul este o *dezlogodire* de Hristos – l-a făcut pe om să nu-L mai vadă bine pe Dumnezeu. Deci la o rană sufletească, s-a adăugat una trupească. A devenit miop – dar rău de tot! – și începe să nu-L mai vadă pe Dumnezeu în nimic, nici în munți, nici în văi, nici în frumusețea soarelui, nici în răsărituri, nici în apusuri. Stați liniștiți, nu fac descrierea omului modern. Omul de astăzi vede cum răsare soarele în fiecare dimineață, nu-i toată ziua cu ochii pe ecranul iPhone-ului! Noi vedem seara frumusețea stelelor, nu știrile de la ora 11! Nu, și nici *talk-urile* de la toate televiziunile, că avem oameni care vorbesc în România mai mulți decât cei care muncesc în România ca ei să vorbească!

Ei bine, aici este vorba de omul Vechiului Testament. Sf. Ioan Gură de Aur continuă și spune că atunci Dumnezeu i-a dăruit ca prieteni pe cei mai buni dintre ai Săi, pe profeți. Și au venit profeții și au povestit ce mare-i Dumnezeu și frumos. Omul, bolnav în continuare! După ce a demisionat și a dat în miopie, a dat în indiferentism, un fel de ciroză la ficatul cugețării. Nu mai vedea bine ce se întâmplă în

sufletul său. Umflat de sine, omul a ajuns să ducă războaie, să se certe, să împartă ce nu-i aparținea. Pământul n-a aparținut niciodată omenirii. Pământul e un dar al lui Dumnezeu făcut pentru toți. Ei bine, în cele din urmă, îl trimite pe cel mai iubit dintre ucenicii săi, care este Sf. Ioan Botezătorul. Însă nici pe acela nu-l cred. Și atunci, ca să împace firea divină cu firea umană, spune Sfântul, unește în Hristos firea umană cu firea divină, re-logodește firile. Iar patul nunții este crucea Golgotei.

Astăzi, vindecarea pe care a adus-o Hristos prin cruce pare de domeniul absurdului. Cum adică ne-a împăcat Dumnezeu, când noi ne înjurăm toată ziua?! Și când nu ne înjurăm, ne călcăm unul pe gâtul celuilalt și ne strângem mâinile cu o fermitate de ne-am strânge cu ușa, dacă am putea!

Cum adică a înviat Hristos, când noi ne comportăm în continuare ca niște oameni dinaintea cărora Hristos n-a provocat nicio schimbare?! Ce fel de vindecare să fie aceasta, care vine și nu însănătoșește pe nimeni, ci doar ne creează pentru o vreme senzația ca de anestezie, că mâine este o altă zi? Ce frumos ne zic cei care gândesc pozitiv: *Stați liniștiți, mâine este o altă zi!* Da, dar și același drac la cotitură, iar noi ținem același drum, cu cotitele noastre, în speranța că ne vom elibera din ea.

Biserica este cea care propune farmacia de cuvinte cea mai de preț. Cuvintele pe care le propune Biserica pentru vindecarea noastră în Hristos sunt: *Credință, Nădejde și Dragoste*. Toate vindecările despre care ne vorbește Evanghelia – și am aici, dacă vreți, vă pot citi –, mai ales în vindecările de la Matei și Marcu, parcă sunt vindecări provocate de oameni. Niciodată nu vine Hristos de la Sine să zică: *Măi, băiețică, tu, ăla din rândul întâi, care te-ai electrocutat, ia ridică-te în picioare, că te vindec Eu*. Sau să zică: *Domnișoară, vrei copii? Vino, că îți dau Eu binecuvântarea să faci copii!* Dumnezeu vindecărilor noastre nu este un Dumnezeu spectacular. Cu o suavitate venită din cer, Hristos își ascunde cât poate de mult menirea Lui de taumaturg. N-ar fi vrut să pice în fața oamenilor doar ca un vindecător. Când îi aud eu pe unii dintre colegii mei purtători de reverendă și atât – și purtători de barbă și atât – că se laudă cum au vindecat ei: *Am făcut niște rugăciuni, părinte! Zic: Sigur, da, artificii, spumă! Ce era acolo!* Hristos nu-i așa! Mântuitorul Hristos nu este un sectar din legea lui Dumnezeu venit să vindece lumea, ci, așezat în preaplinul legii lui Dumnezeu, vine să dăruiască lumii discreția vindecării. Cei care lucrează în